

[Handelsministeren.]

at drive accessorisk beværtning for en for-
ening, en loge eller anden tilsvarende
sammenslutning.

Det er imidlertid mit indtryk, at tiden
i nogen grad er løbet fra denne restriktive
bestemmelse, og den foreslåede ændrede
affattelse af § 8, stk. 1, skulle søge at bøde
herpå. Det må vist erkendes, at der blandt
den stedse voksende, udearbejdende del
af befolkningen eksisterer et stort, hidtil
utilfredsstillt behov for billige spisesteder.
En vis form for stordrift synes at være den
eneste mulighed for at tilvejebringe det
økonomiske grundlag for etableringen af
lignende billige og hurtigt funktionerende
spisesteder som dem, man kender fra vore
nabolandes større byer. Jeg vil dog i denne
forbindelse understrege, at handelsmini-
steriet nøje vil påse at administrere be-
stemmelsen med fornøden hensyntagen til
eksisterende, berettigede erhvervsinteresser,
ligesom man, selv om det er fundet rigtigt
at ophæve kravet om de lokale myndigheders
anbefaling som betingelse for en dispensa-
tion, vil tage videst muligt hensyn til det
lokale selvstyre.

Ved forslaget § 43, stk. 2, er der søgt
tilvejebragt mulighed for, at loven helt
eller delvis vil kunne sættes i kraft i Grøn-
land.

Siden den grønlandske spiritusratione-
ringsordnings ophævelse er reglerne om
forhandling og udskænkning af stærke
drikke i Grønland fastsat i en landsråds-
vedtægt, og tilladelser til næringsdrift på
dette område meddeles af landsrådet. De
grønlandske myndigheder har imidlertid
skønnet, at en sådan ordning ikke i længden
lader sig opretholde, og i stedet for at ud-
arbejde en særlig grønlandsk beværterlov
har ministeriet for Grønland fundet det
rimeligt ved den foreslåede bestemmelse
at søge tilvejebragt grundlag for gennem-
førelsen af de henede gældende lovregler
på dette område.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade
mig at anbefale lovforslaget til det høje tings
velvillige behandling.

Herefter tillader jeg mig for det høje folke-
ting at fremsætte *forslag til lov om forlæn-
gelse af lov om statens materialprøveråd.*

Loven af 19. december 1935 om statens

materialprøveråd havde gyldighed indtil
udgangen af marts måned 1939 og er siden
blevet forlænget for 3-årige perioder, senest
ved lov nr. 137 af 29. april 1955 for tiden
indtil udgangen af marts måned 1958. I den
forløbne tid har materialprøverådet — for-
uden at have behandlet konkrete sager —
medvirket ved det fortsatte arbejde med
planerne om udvidelse og modernisering af
statsprøveanstalten og det i forbindelse her-
med rejste spørgsmål om forbedring af
statsprøveanstaltens økonomi. Til dette
formål er der således efter indstilling af
materialprøverådet senest pr. 27. marts d. å.
godkendt nye takster m. v. for prøvning og
undersøgelser på statsprøveanstalten. Der
er i øvrigt gennem materialprøverådet fore-
taget en udbygning af den tidligere på-
begyndte koordinering af samarbejdet mel-
lem de af loven omfattede laboratorier,
der drives af eller modtager tilskud fra sta-
ten. Rådet har over for handelsministeriet
anbefalet, at den nugældende ordning op-
retholdes, og har ikke fundet grundlag for
at stille forslag om ændring i den bestående
lov. Det kan tilføjes, at rådets arbejde ikke
medfører nævneværdige udgifter for staten.

Efter at loven således gennem de 3-årige
forlængelser har været gældende nu i henved
22 år, uden at man ved forlængelseslovene
har fundet anledning til at foretage ændrin-
ger i loven, er det nok rimeligt at gøre loven
permanent, således som det i øvrigt var fore-
slået i betænkningen i 1935.

Da jeg kan tiltræde rådets indstilling, til-
lader jeg mig at anbefale lovforslaget til hur-
tigt og velvilligt behandling i det høje ting.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg skal
herved tillade mig for det høje folketing
at fremsætte *forslag til lov om ændring
i lov om bekæmpelse af skadeligt dyre- og
fuglevildt.*

Fra statens skadedyrlaboratorium har
landbrugsministeriet modtaget anmodning
om at søge lovens kapitel I om bekæmpelse
af muldvarpe ændret således, at der bliver
adgang til at gennemføre en mere effektiv
bekæmpelse end efter de gældende regler.

Lovforslaget, der er udarbejdet efter for-
handling mellem ministeriet og skadedyr-
laboratoriets ledelse og har været forelagt
de interesserede organisationer og institu-
tioner, går ud på at give kommunalbesty-

[Landbrugsministeren.]

relserne adgang til at iværksætte bekæmpelse af muldvarpe uden forud indhentet godkendelse fra landbrugsministeren, idet selv en kort udsættelse let medfører, at det rette tidspunkt for bekæmpelsen forpasses. Forslaget indeholder desuden hjemmel for kommunerne til ved kommunalt samarbejde at gøre bekæmpelsen mere effektiv i egne, hvor muldvarpen er så udbredt, at betydende erhvervsinteresser skades.

Disse bestemmelser findes i § 1, der dog bevarer landbrugsministerens adgang til at meddele kommunalbestyrelser pålæg om at foretage muldvarpekæmpelse. Herved vil landbrugsministeren fortsat have mulighed for at foranledige bekæmpelse iværksat i større områder, f. eks. et eller flere amter, hvor det let kan medføre forsinkelse at overlade bekæmpelseskampagnen til kommunalt initiativ, samt i tilfælde, hvor en enkelt kommunalbestyrelse skulle vise sig uvillig til at deltage i de omliggende kommuners bekæmpelsesarbejde.

Efter forslagets § 2 vil kravet om, at giftudlæggerne skal autoriseres af politimesteren, blive afskaffet. Kravet om autorisation findes overflødig, bl. a. fordi risikoen for mennesker og husdyr i forbindelse med udlægning af gift for muldvarpe er langt mindre end den, der er forbundet med udlægning af rottegift, hvor autorisation ikke kræves, og fordi arbejdet ved de større bekæmpelseskampagner ofte udføres af firmaer, der benytter eget, særligt uddannet personale. Efter de gældende regler skal disse personale autoriseres af den lokale politimester efter lokal indstilling, hvilket ofte medfører generende forsinkelse. Af hensyn til, at ejerne og brugerne af de ejendomme, der omfattes af bekæmpelsen, ikke kan modsætte sig giftudlæggerens virksomhed, har man dog fundet det nødvendigt at kræve, at giftudlæggerne forsynes med kommunens legitimation.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de udførlige bemærkninger til lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til

en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Uden for dagsordenen har den højtærede justitsminister ordet, for at han kan fremsætte det i dag for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. Lovforslaget omfatter regler om sagføreres møderet for højesteret, voteringsordningen i højesteret og nordiske sagføreres møderet.

De nugældende regler om sagføreres møderet for højesteret er i korthed følgende: kun højesteretssagførere har almindelig møderet for højesteret. For at opnå højesteretssagførerbeskikkelse skal man have været i virksomhed som landsretssagfører i 8 år og have bestået højesteretssagførerprøven. Denne består i at procedere mindst 4 mundtlige sager for højesteret i løbet af 1½ år, og prøven er bestået, såfremt den prøvede opnår højesterets erklæring om, at han findes egnet til at få beskikkelse som højesteretssagfører. Landsretssagførere har en begrænset møderet for højesteret. Når de har haft beskikkelse som landsretssagfører i 8 år og fået erklæring fra vedkommende landsret om, at de er øvede i procedure, kan de give møde for højesteret i „egne sager“, d. v. s. sager, som de personlig eller ved autoriseret fuldmægtig har udført i landsretten. Denne møderet for landsretssagførere bortfalder, dersom højesteret skønner, at vedkommende efter gentagen procedure eller på anden måde har vist sig uegnet til at procedere for højesteret.

Spørgsmålet om ændring af reglerne om sagføreres møderet for højesteret rejstes i folketinget i foråret 1953. I det folketingsudvalg, der behandlede et lovforslag om udvidelse af antallet af dommere i højesteret, drøftedes det, om det var rimeligt at opretholde højesteretssagførerprøven. Det fremhævedes i udvalget, at prøven i bedste